

WERK ZIEN, WERK BETER MAKEN

In gesprek met René Salens

Dit is het verhaal van een Brusselaar in Mol. Het verhaal van een mens die weet wat hard werken is. Die aan zijn eigen lijf heeft ondervonden hoe kostbaar een sterk lichaam is. Dit is het verhaal van René Salens, creatieve plantrekker, veerkrachtige mens. Speurend naar manieren om het werk altijd maar beter te organiseren en zo onnodige lichamelijke belasting te vermijden. En toegewijd om te leren, want ook op de leeftijd van 55 is het belangrijk mee te zijn met de tijd.

Ik ontmoet René op z'n werkplek in gebouw 3. In zijn afdeling worden displays geproduceerd: stevige kartonnen kastjes van ongeveer anderhalve meter hoog, waarin producten zoals scheermesjes en batterijen uitgesteld worden voor winkels. René staat aan het einde van de lijn, waar de in dozen verpakte displays van de band rollen. Hij versterkt de verpakkingen met stevige linten en stapelt die dan op pallets. Een volle pallet wordt door een elektronisch transpallet opgehaald, in het magazijn in folie gewikkeld en gestockeerd voor verzending.

Veilig en ergonomisch werken

René neemt me mee langs de hele productielijn, vanaf de montage van de displays, het correcte vullen ervan en de uiteindelijke verpakking. Tot in detail toont hij me welke handelingen zijn collega's doen. Hij vertelt me over creatieve oplossingen die het team bedacht om efficiënt, veilig en ergonomisch te werken. Dat boeit hem. René denkt graag mee. Experimenteert met kleine veranderingen die het werk minder belastend maken. En is dan trots wanneer die aanpassingen doorgezet worden door de collega's van de bureaus.

Zo suggereerde hij een paar jaar geleden om een meetstok te maken van de precieze hoogte waarop pallets gestapeld in een vrachtwagen geladen kunnen worden. De meetstok kwam er, en het helpt het stapelwerk enorm. Hij vertelt hoe hij een makkelijkere manier bedacht om zakjes te vullen. Daar werden mallen voor gemaakt die nog altijd gebruikt worden. Er kwam een duidelijke signalisatie aan het einde van de display-lijn.

Nu ziet de heftruckchauffeur al van in het magazijn wanneer een pallet klaar is en is het onnodig verkeer op de werkvloer opgelost. René: 'Nu zijn we aan het zoeken hoe we bepaalde displays makkelijker kunnen stapelen zonder ze nog te moeten heffen. Want je moet denken: als we 310 keer per dag een doos van 26 kilo moeten heffen, dat is best stevig.'

Door het dak

Die interesse in ergonomisch werken is niet zo verwonderlijk, denk ik, wanneer ik een stukje van het levensverhaal van René beluister. Hard werken heeft er altijd ingezet. Als jongste in een gezin van zeven hield hij vanaf zijn zestiende de winkel in Schaarbeek open, terwijl zijn moeder met schoolgerief en leesboeken de markten deed. Als jonge man werkte hij bij een kolenhandelaar. Kolen scheppen, zakken tot 50 kg heffen. Rond zijn dertigste werkte hij bij een dakwerker. Op een ongelukkig moment zakte hij door een dak. Negen meter lager brak zijn lijf. Het kostte hem zware operaties, pinnen en platen in armen en benen, een half jaar in de 'plaaster', een rugoperatie en drie jaar revalidatie.

Hij kon een tijd op de boerderij van kameraden wonen, waar hij zorg kreeg en langzaam herstelde. René: 'Dat was dikke stress. Ik lag daar maar, kon amper iets doen.' Later verhuisde hij naar Aarschot. Hij probeerde nog te werken in een gewoon bedrijf, maar het lukte niet meer. Tot hij veertien jaar geleden bij Lidwina kon beginnen. Vijf jaar lang stond hij elke ochtend om 4 uur op om rond 8 uur te kunnen beginnen. Nu woont René in Meerhout. Dat scheelt nogal wat kilometers, lacht hij.

Hard werken en blijven leren

René doet z'n werk graag. 'De sfeer is goed. Ik heb een tof contact met mijn collega's. We werken hard, plagen mekaar, maken plezier.' Hij wil bezig zijn. Als het even rustig is op zijn post, gaat hij paletten stapelen of ergens bijspringen waar een extra paar handen welkom is. Collegiaal zijn, dat is werk zien en werk vragen, vindt René.

“ZELFS ALS ZE MIJ ERGENS ANDERS WERK ZOUDEN AANBIEDEN WAAR IK VEEL MEER VERDIEN, DAN NOG ZOU IK HET NIET MOETEN HEBBEN. IK WIL HIER BLIJVEN TOT AAN MIJN PENSIOEN. DE BAND MET COLLEGA'S DIE WE HIER HEBBEN, DAT IS UNIEK. WE LEREN ELKAAR GEWOON RESPECTEREN ZOALS WE ZIJN. EN WE WERKEN ALLEMAAL HARD VOOR ONZE BOTERHAM.”

Drie keer per week schuift hij na de werkuren achter de schoolbanken. René bereidt zich voor op het opnieuw afleggen van zijn theoretisch rijexamen. En hij wil beter kunnen lezen en schrijven. 'Ik wil mee zijn met de tijd. Ik wil zelf dingen kunnen opzoeken op de computer.' Want ook op de leeftijd van 55 is het belangrijk om mee te zijn met de tijd.

In gesprek met René Salens

René Salens (55) is getrouwd met Annemie. Hij leerde haar kennen bij Lidwina. Hij heeft een zoon, een dochter, stiefdochter en is trotse grootvader van Raven.

Annemie en René wonen in Meerhout. Samen trekken ze regelmatig naar beurzen en rommelmarkten, waar Annemie haar creatief hobbywerk verkoopt.

AUTEUR: GRIET BOUWEN, DE ZINSPELING /
FOTOGRAFIE: DUIZEND WOORDEN

